tundmisi, ja naersiwad ja pilkasiwad peale Willemi, kes köik wagusaste kannatas.

Nõnda naad jõudsiwad wiimaks ühe linna juure, kus laew tühjaks tehti ja jälle teise kaubaga täideti. Kippar niihästi, kui ka madrused olid kasukaupa ligi wõtnud, keda nüüd seal äramüüsid ja sel kombel mõni mees hea tüki raha teenis. Üksi Willemil waesel ei olnud midagi pakuda ja ei olnud temal sel kombel ei mingit lootust, kasu saada.

„Müü oma wana kohwi weski ära ehk saad poole kopiku!“ pilkas üks tema seltsilistest. — Teised naersid seepeale. Willem aga jäi mõtlema: „Kas ei wõiks katset teha? Siin linnas nõutakse wäga kanapoegi taga, ehk on m'ul õnn, neid muretseda.“ — Läks siis warjulise paika, seadis kohwi weski oma ette, ja ütles:

„Weski, weski keeruta,
Et kümme kanapoegi saan!“

Ennäh, tuliwadgi kümme kanapojakest wälja, rusika suurused ja kenad, et pane soolata nahka. Paari tunni pärast oli Willemil wiis rubla taskus.

Ja nii kaua, kui laew seal seisatas, müüs Willem kanapoegi ja kui hakkasid teele minema, oli waene noormees rikkam, kui teised, sest tema rahasumma oli saja rubla peale tõusnud, mis ometi puhas kasu oli. — Iga kord aga, kui kusagile määle läksiwad, soowis omale Willem otse seda, mis esi kõige parem lootis raha saawat ja oli aega mööda tubliks kaupmeheks hakkanud. Keegi ärgu mõtelgu aga, et t'a seda ahnuse pärast tegi; ei, t'a süda oli ikka nii puhas, kui ennegi, waid t'a soowis omale 1000 rubla korjata, et siis ema juures kodu elades wõis tõöl käia ja nõnda temale kõlblikuks tugiks olla.

Aega mööda hakkas see teistel imelik näitama, et Willem, kel'l nende teades mitte koppikut hinge taga ep olnud, nii suurel mõõdul kauples. Kippar isiäranis hakkas köiki sugu mõtteid mõtlema oma madrusi kohta, katsus salaja tema üle walwata ja nägi siis kaa kord, kuidas Willem enesele wana kohwi weski abiga siidi paela saatis. Nüüd oli kiprel aru kääs. T'a pani tähäle, mis teha